

ήρχοντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Ἡ ἐκλογὴ ἦτο διπλῆ. Ἡ πρώτη ἐγένετο ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν 300. Ἐνταῦθα δ' ἐξελέγοντο διὰ χειροτονίας οἱ προκρίτοτεροι ἐκ τῶν ὑποψηφίων, οἵτινες μετέβαινον ἔπειτα εἰς τὸ δημόσιον θέατρον, ἐνθα ἐνώπιον τῆς Βουλῆς καὶ συμπάσης τῆς ἐν τοῖς γράμμασιν ἀριστοκρατίας καὶ τῶν φοιτητῶν καὶ τοῦ ἀνθυπάτου τῆς Ἀχαΐας ἐγένετο διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων. Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου, οἱ δὲ ὑποψήφιοι ἔδει νὰ πραγματευθῶσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ βήματος ἐξ ὑπογυίου. Ἡ ὀριστικὴ κρίσις καὶ ἐκλογὴ ἢ προκύπτουσα ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἀνῆκε τῷ ἀνθυπάτῳ, ἀλλ' ἐμμέσως καὶ ἠθικῶς μετείχε τῆς ἐκλογῆς σύμπαν τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ὑποψήφιοι ἐπευφήμουν τὸν ἀναδειχθέντα ἀριστον. Μετὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην ἔδει ὁ νεωστὶ ἀναδειχθεὶς ὑποψήφιος νὰ ὑποβληθῆ εἰς νέαν δοκιμασίαν ὡς πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν ἠθικότητα αὐτοῦ. Ἀφοῦ δ' ἐξήρχετο νικητῆς καὶ ἐκ τῆς νέας δοκιμασίας, ὑπεβάλλετο ἢ ἐκλογὴ εἰς τὴν ἐγκρισίν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἅμα ἐνεκρίνετο καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, κατελάμβανεν ὁ οὕτως ἐκλεγείς τὸν ἰσόδιον «θρόνον» ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις θρόνων ἔχων δικαίωμα, ἐννοεῖται, νὰ παραιτηθῆ, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο συχνὰ ὁπότεν ὁ κατέχων τὸν ἐν Ἀθῆναις θρόνον προδεκαεῖτο εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 6ῃ Νοεμβρίου 1901

Π. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

* ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΟΥΡΙΑ *

ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΕΛΑ μ' ἐμὲ στὸν κόσμο
Ποῦ μύριους ἡλίους σέρνει,
Ἐκεῖ ποῦ σάρκα πέρνει
Ἡ κάθε μας στροφῆ.

Ἐλα μ' ἐμὲ στὴν πλάσι
Ἐκεῖ ποῦ τὸ φίλι μας,
Ἐκεῖ ποῦ οἱ στεναγμοὶ μας
Λαβαίνουνε μορφῆ.

Τὴ βρῦσι τῆς καρδιάς μου
Ἐλόθερμος ν' ἀνοίξω,
Τὰ πλοῦτη νὰ σοῦ δείξω
Τ' ἀμέτρητα τοῦ νοῦ.

Κι' ὅλος χαρὰ νὰ χτίσω
Ἐλόχουσο παλάτι
Στὰ γαλαζένια πλάτη
Τ' ἀπέραντου οὐρανοῦ.

[Νοέμβριος 1901]

Ο ΑΓΩΝ

ΤΡΕΧΩ σ' αὐτὴ τῇ χτίσι
Μ' ἓνα σταυρὸ στὸν ὄμο
Κι' ὄλο ἀκλουθῶ ἓνα δρόμο
Μὲ δίχως τελειωμό.

Κάπου ἢ μεγάλη φύσι,
Κάπου κ' ἐμένα στέλλει,
Γίγαντα ἀλλοῦ μὲ θέλει,
Ἐρμὸ ζωῦφι ἐδώ.

Μύρια σφυρίζουν βέλν
Καὶ χάμου στάζει τὸ αἷμα
Κ' ἐγὼ γοργὰ τὸ βλέμμα
Γυρίζω καὶ γελῶ,

Καὶ μιὰν ἀξίνα πιάνω
Καὶ σκάφτω, σκάφτω, σκάφτω·
Ρόδα κομμένα θάφτω
Κι' ἀρώματα ἀκλουθῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

